

[Clara Munck.]

Man siger så pænt, at det kun er et spørgsmål om at ændre lidt på lovteksten vedrørende de kvinder, der vil kunne få abort på grund af ung alder eller umodenhed. Det er jeg ked af, for herved siger man simpelt hen: enhver, der er ung, har krav på at få tilladelse til abort. Enhver, der er ung, kan altså indlade sig i de forhold, hun vil; hun har folketingets velsignelse til, at ansvaret for et barn skal hun i hvert fald ikke påtage sig.

Det understreger den uro, jeg følte, da jeg hørte justitsministeren i sin fremsættelsestale sige:

„Jeg har på det foreliggende grundlag ikke fundet det forsvarligt for tiden at stille forslag om at gennemføre en fri adgang til svangerskabsafbrydelse.“

(Folketingets forhandlinger 1969-70 sp. 998).

Jeg beder meget til, at man mellem anden og tredje behandling, som det allerede er sagt, når man tager sagen op i udvalget, virkelig alvorligt ser på det nye materiale, der ligger, og forhåbentlig kommer til den opfattelse, at tiden er ikke inde i velstandsamfundet Danmark til at lovgive om fri abort.

Jeg vil slutte med at sige, at det er da klart, at enhver af os må erkende, at det enkelte menneske — hvad enten der er tale om en kvinde; der bliver gravid, eller mennesker i andre situationer — kan komme til at stå sådan, at man synes, at livet er en stor byrde, og at ansvaret kan være for stort. Men det er vores opgave at hjælpe med at bære et ansvar; det kan ikke være vor opgave her at gennemføre en lovgivning, der gør, at selv dette at tage ansvar for liv, det har vi påtaget os for andre. Det er et spørgsmål om det ene menneskes ret til at udrydde det andet, der lovgives om her. Skulle man alligevel ville gennemføre lovforslaget, vil jeg gerne sige, at hr. Bøgholm, hr. Burgdorf og jeg selv i hvert fald ikke vil kunne stemme for et lovforslag af den art.

Hanne Budtz: Nu har det ærede medlem fru Clara Munck redegjort for sin og et par andre medlemmers stilling, og jeg vil, da vi snart skal stemme, gerne sige, at den konservative folketingsgruppe vil anbefale, at man stemmer imod mindretallets ændrings-

forslag, ændringsforslag nr. 1. Derimod vil jeg gerne anbefale, at man stemmer for ændringsforslagene nr. 2-5. De er stillet af justitsministeren og tiltrådt af et flertal af udvalget.

Jeg vil gerne benytte lejligheden til at gøre en bemærkning vedrørende ændringsforslag nr. 2 til fru Clara Munck, der mente, at dette ændringsforslag, som går ud på, at andet punktum i lovforslagets § 4, nr. 5, udgår, skulle være en ændring af selve teksten. Det er i virkeligheden et enigt udvalg, der har ment, at dette 2. punktum hørte hjemme i bemærkningerne og ikke i selve lovteksten.

I øvrigt vil jeg gerne som mit synspunkt give udtryk for, at det vigtigste for os i vor gruppe og under hele udvalgets behandling først og fremmest har været at skabe oplysning og atter oplysning, og vi er tilfreds med det lovforslag, der nu er fremsat af undervisningsministeren vedrørende skoleundervisningen, oplysning om prævention. Desuden er det naturligvis et hovedsynspunkt for os alle, at vi gerne vil modvirke de illegale aborter. Hverken fru Hanne Reintoft eller hr. Morten Lange kan på nogen måde tage monopol på det synspunkt; det må sikkert være et synspunkt, som alle deler, vi deler det i hvert fald i vor gruppe. Hjælp kan motiveres med, at fødsel selvfølgelig til hver en tid er bedre end abort.

Men når dette er sagt, at man kan dele disse synspunkter, så er der stadig væk et behov både for loven og for liberaliseringen af loven.

Jeg vil gerne om de mange protester sige, at selvfølgelig har vi studeret dem med grundighed og også set, at der i nogle få af de fremsendte protestskrivelser var en varierende ordlyd, idet der var givet udtryk for særlige synspunkter, men stort set har de, som det allerede er fremhævet, alle været ensartede. Det gør jo ikke antallet mindre, men de er netop gået ud fra det synspunkt, at man egentlig slet ikke skulle have svangerskabsafbrydelse, og det er jo en situation, vi slet ikke kan vende tilbage til. Det er, som det allerede er fremhævet i dag, et princip, der er vedtaget i 1937 og fæstnet i den senere lov. Men det er da klart, at det må interessere, hvis man har et alternativ og kan sætte noget andet i stedet for.

Den megen tale i protestskrivelsen om, at